

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Mendicus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

laris autem amor est erga genus humanum Delphinorum, annatat ad finium & susceptum euehere ad terram incipit. Iamque in conspectu erat Piræus, ibidemque nauale Atheniensium, cum interrogat Delphinus simium, An esset ciuis Atheniensis? Qui cum respondisset, se & esse ciuem Atheniensem, & in ea vrbe nobilibus parentibus procreatum, Amplius ille, an noscitate posset Piræum rogat. Tum simius: Optimum ne illum amicum & finimum, ac in primis familiarem, inquit, mecum, rarus de homine Delphinum loqui. Quotam impudente mendacio offensus Delphinus, in mare se demersit, & vanum simiolium in aquis suffocandum reliquit.

Contra vanitatem & mendacia hæc fabula narratur, quæ sæpe numero gloriosulus non solum detrimento atque probro, sed etiam exitio fuisse compertum est.

Opifices.

Iupiter Mercurium iussit opificibus dare potionem medicatam vanitate. Ille oblitus vnus generis nescio cuius; miscuit æqualiter mendacium vniuersis: cum autem recordaretur postea horum, quicquid relictum fuerat, id totum ebibendum prius præteritis præbuit. Ideoque cum omnes opifices multum mentiantur, aliqui tamen putantur esse vanissimi.

Narratur fabula de mendacibus opificibus.

Frans Valentis.

Periculose ægritatis pauper vouit, centum se bobus rem diuinam diis facturum esse, si conualuisset. Dii illum, fide habita, sanitati proutina restituerunt. At ipse confirmatus pannuceos boues centum finxit, & diis immolauit. Quam rem cum indigne tulissent dii, exacturi penas perfidix, immiseri illi somnium, quo iuberetur in certo loco littoris terram effodere, quod ibi inuenturus esset quadringenta M. nummum, id est mille Atricas minas. Quo cum experget factus cupide perexisset, & earum quæreret, captus a Piræis fuit. At ille similiter, vt Deos antea, & hos fallere tentans, pollicetur pro suo corpore talenta mille, immanem pecuniam summam. Nam nostris nummi hæc fuerit circiter sexingentorum M. aurum coronatorum. Sed cum huic illi minime crederent, abductus, & mille denariis venundatus fuit.

Fabula docet, mendacia, mendacesque homines diis esse iniustos.

Vulpes & Crocodilus.

Crocodilus Aegyptiacum est animal, tetrum aspectu, atq; monstrum, specie lacerte, cute rugis & squammis horrida, vultum atq; informe. Inter hunc & vulpem quodam tempore certamen de generis nobilitate extitisse narrant. Quam autem crocodilus & maiorum suorum multa præclara facinora, & a se fortiter res gestas prædicatione sua extolleret, respondit vulpes: Nihil opus esse verbis, nam de pelle apparere omnia.

Hoc fabula innuit: Mendaces ipsa re solere coargui & refutari.

Vide Astitia, Frans Veritas.

Mendicus.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Mendicus, *πρωχέτης, περρωχέτης*. Qui victum ostiatim quæritat, Ege-nus. Hebr. *Rasch* a verbo *Rasch*, egenus fuit, ad mendicitatem redactus est. Opponitur verbo *Iaz*, *asch*, Diues fuit. *Gal. Riche*, Ege-nus is est qui nihil possidet: omnium enim quæ ad vitam necessaria sunt, egens est.

Mendici nulli in Ecclesia esse debet. *Dent. 17. 4.* David etiam asserit, se non vidisse iustum derelictum, & semen eius quærens panem, *Psal. 37. 25.* multi tamen erant Christi tempore, quod illius tempore corruptelam arguit, *Luc. 16. 20.* & *18. 35.* *Iuan. 8. 9.* *Act. 3. 2.*

SENTENTIA PHILOSOPHICA.

Mendicus nullus in ciuitate sit: si quis hoc facere tentauerit, vt precibus inefficacibus victum quærat, ex foro ædiles depellant, ex ciuitate verbis curatorum magistratus, ex reliqua regione agrorum curatores extra fines expellant, quo regio ab huiusmodi animali pura fiat. *Plat. de leg. lib. 11.*

APOPHTHEGMATA.

Diogenes. Quibusdam Diogeni probro vertentibus, quod peteret, cum id Plato non faceret: Imo, inquit, petit & ille, sed.

Admoto capite, vt nequisquam exaudiat alter.

Abusus est Homericæ carmine, quod est *Odyss. 6.* quo significauit, Platonem non minus esse petacem, nisi quod ille clam peteret, ipse palam. *Laerr. l. 6.*

Idem, Postea quam inopia compulsus coepisset mendicare, his verbis solebat aggredi: Si cui alteri dedisti, da & mihi: si nemini, a me incipe. Significabat, se non inferiorem cæteris mendicis: itaque vt qui daret quibuslibet, daret & Diogeni: qui verò tam parcus es-

set, & nemini quicquam daret, huic temptus esse, vt aliquid inciperet. *Laerr. l. 6.*

Idem, A prodigo petebat minam, ille admiratus inquit, interrogabat: Cur ab alio obulum petebat, autem minam? Quoniam, inquit, ab alio necrum me spero, à te autem fortassis nunquam. *Laerr. l. 6.*

Aristoteles obiurgatus à quodam, quod dedisset elee homini malo: Non mores, inquit, sed hominis miseriam. *Laerr. l. 5. c. 1.*

Idem, Ab alio, eadem de re castigatus, Non hominem quicquam, sed humane forti. *Laerr. l. 5. c. 1.*

Stratonicus, Cuidam laudanti ipsum, vt aliquid acciperet, inquit, maior mendicis sum. Sentiens, non esse multo laudanti, sed accipere à laudatis. *Athen.*

Anonymous, Lacedæmonius quidam videns quendam gantem, Nihil, inquit, moror deos, qui me sint pauperior quet, verus esse, sub obtentu religionis exercere mendicium, plerumque tales collectæ non impendantur diuis, qui sunt egeni, sed improborum luxu ac libidini. *Plat. in La.*

Idem, Mendicis quidam petiit aliquid à Lacedæmonio, inquit, dedero, magis es futurus mendicus. Verum istius vitæ tuæ fuit author, qui tibi primus dedit, teque fecit in pud Lacedæmonios probro dabatur mendicis, quod ad dissent, & minimo essent contenti. Benignitas autem in speciem habet magnæ virtutis: sed ea priorum hominum lit plurimorum malorum luxuriosam ignauiam idem.

Antigonus Thrallo Cynico petenti drachinam, non minus regum, Cynico subiciente; Talentum igitur dæ inquit, Cynicum tale munus accipere. Vt roque cornu stularioris improbitatem, quem existimabat nullo digno. *Plat. in Reg. & Imp. apoph.*

Vide Paupertas.

Mens.

DEFINITIO: ET ETYMOLOG.

Mens, Græce *νους* & per *νεωσυνέσις*, & dicitur, venitque do, vel a memini, *secund. B. Thom. prima parte. q. 77. b. 2.* Mentem nomine cordis, recordationis & intelligentie lectus frequenter exprimitur. Mens miræ operatur, vt variis appellationibus ea designaretur, quæ in scriptis occurrunt, ad quædam disquisitionem lectorem uitamus.

Mens legitur est, quæ in anima emittens, ac in Luna mo à Græcis *uon* appellatur, modo quasi perficitur in hunc diuina, nunc humana, nunc summa, nunc infimæ acie, nunc sese inspicendo cuncta sibi cogitatione propi etiam hebetit, & quasi obtunditur, hinc dementes: mo obcecatur ac sepelitur; vnde infanti.

LOCI BIBLICI.

Mens pro intelligentia, *1. Thim. 4. 5.* duntaxat: *Tita. 1. 12.* ratio in non renatis, caput est nature corruptionis, *Colo. 2. 18.* que carnis etiam nomine (æpe comprehenditur, *Rom. 7. 5.* *1. Cor. 17. 18.* & *2. 3.* *Coloss. 2. 18.* mentis renouatio necesse *12. 2.* *Ephes. 4. 2.*

SENTENTIAE POETICAE.

Ouid. 1. Fast. & 2. de Trist.

Conscia mens ut cibus, sua est, ita conceptio intra

Pectora: quo sulto semper, metumq; suo.

Omnia peruersa poterunt corrumpere mentes.

Stant tamen illa suis omnia cui a locis.

An dubium est habitare Deum sub pectore nostro?

In celumq; redire animas, calamusq; ventris?

Exemplumq; Dei quicq; est in imagine parua.

Ouid. 6. Fast.

Est Deus in nobis: agit ante calcitrans illo;

Imperus hic sacra semina menti habet.

Iuuen. Sat. 8.

Summum crede nefas animam proferre pudoribus

Et propter vitam vituendâ perdere causas.

Ouid. 1. Fast.

Conscia mens recti fama mendacia ridet,

Sed nos in virtutem credula turba sumus.

Est aliquid magis, crimen abesse malis.

Valer. Flac. l. 2.

Stabilem quando optima facta.

Dante animam, matorq; pp: audacia coppi

Hor. 1. 1. Epist.

Hic mirum abuenus esto;